

Skandinaviens Stjerne.

Organ for de Sidste-Dages Hellige.

Sandheden, Kundskaben, Dyden og Troen ere forenede.

Nr. 18.

Den 15. September 1898.

47de Jargang.

Tale af Præsident Joseph F. Smith,

holdt ved Konferencen i Salt Lake Stav den 12. Juni 1898.

Jeg er bleven opfordret til at tale en lille Stund til Eder, og jeg ønsker altid at være lydlig mod mit Kald; naar Herren hjælper sine Tjenere ved sin Aands Inspiration, ere de i Regelen i Stand til at udfylde deres Pligter i det Mindste saaledes, at de ere antagelige af ham. Jeg føler ved denne Lejlighed, at jeg er afhængig af Herren, og jeg haaber, at I ville staa mig bi med Eders Bønner, saa at den gode Aand maa være mig tildelt, medens jeg skal indtage denne Plads.

Årsagen til, at vi ere mødte her i denne Eftermiddag, er Afholdelsen af denne Stavs Konference. Denne Stavs Autoriteter tillige med Hjemme-Missionærerne ere blevne foreslaaede for os til Opholdelse i vor Tro og vore Bønner med Henhyn til Udførelsen af de Pligter, der paahvile dem. Naar de Hellige afgive deres Stemmer til Opholdelse af Kirkens Autoriteter, da er Meningene hermed ikke alene at gjøre dette ved Hændernes Opførelse, men virkelig at opholde dem. Ikke en eneste

Dag burde hengaa, uden at ethvert Medlem i Kirken opløstede sin Klost i Bøn til Herren om, at han vilde opholde sine Tjenere, som ere stillede paa præsiderende Pladser. De skulde ikke alene gjøre dette med Henhyn til Stavspræsidenten og hans Raadgivere, men ogsaa med Henhyn til Højraadet; thi dette modtager tilligemed Stavens Præsidentskab Sager til Behandling, som ere af stor Vigtighed for Kirkens Medlemmer, i Særdeleshed naar det gjælder Raad og Vejledning. Disse Mænd behøve Folkets Tro for at blive opholdte i deres Pligters Udførelse, saa at de kunne blive stærke i Herren. Disse Autoriteter blive ogsaa foreslaaede for Folket, saaledes, at hvis der hos dem er nogen Fejl, som kan anses at være en Hindring for dem i at indtage de Stillinger, hvortil de ere kaldede, at da de Hellige, som ere bekendte med disse hindrende Omstændigheder, kunne fremkomme med dem, for at saadanne Forholdsregler kunne tages, at Sandheden kan komme for Dagen, og at de, som

ikke ere værdige til at indtage Embedet, kunne blive udelukkede fra det og kun Saadanne, som ere værdige og trofaste i Udførelsen af deres Pligter, blive opholdte i disse høje Stillinger i Kirken. Det glædede mig meget at se den Entnemighed, hvormed de Navne, som vare foreslaaede for Folket i denne Eftermiddag, bleve vedtagne, og jeg haaber, at Folkets Følelser maa være lige saa ærlige og oprigtige, som Afstemningen tilkjendegav.

Vi skulde ikke tillade os at gaa omkring Dag efter Dag med en knurrende Aand i vore Hjerter mod dem, som ere fremstillede for os til at blive opholdte i ansvarsfulde Stillinger; ej heller skulde vi finde Fejl ved dem. Dersom vi have Noget imod Nogen af disse Brødre, er det vor Pligt som Medlemmer af Kirken, og hvad Skriften lærer os, først at gaa til dem personlig og gjøre dem bekendte med vore Følelser overfor dem og meddele dem Aarsagen til, at vi se paa dem med saadanne Følelser, ikke i den Hensigt at forøge Vanstelighederne, men med Broderkærlighedens Aand og som en sand Kristen, saa at de bitre Følelser, vi mulig nære overfor dem, fuldstændig maa bortryddes, og at, dersom vi have nogen Sag at fremføre imod vor Broder, han da maa blive i Stand til at afhjælpe Ondet. Vi skulle søge at elske hverandre og opholde hverandre som Guds Børn og som Brødre og Søstre.

Kirkens Autoriteters Forslag paa en Konference fremkomme som en Forpligtelse mod Kirken. Herren har bejalet os, at vi skulle samles for at varetage Kirkens Anliggender, og blandt disse er Opholdelsen af Autoriteterne en meget vigtig Del. Jeg kan ikke finde Udtryk stærke nok til at paaminde Eder om Vigtigheden af at ære og opholde det hellige Præstedømmets Autoriteter, som

ere kaldede til at præsidere. Naar en Aand faar Indpas i et Medlems Hjerter, der søger at afholde ham fra at opholde Kirkens Autoriteter, naar han bliver besat af en Aand, der nærmer sig Opsætsighedens og Splidagtighedens Aand, og naar han tillader denne Aand at tage fast Ophold hos ham, da vil det muligvis lede ham ind til Mørke og Apostasi. Det nytter ikke noget, hvor meget vi forsikre, at vi elske Evangeliet og prijse vor Stilling i Kirken; dersom vi tillade Mørkets Aand at tage vore Hjerter i Besiddelse, vil Uhyet og Kærligheden inden i os udslukkes, og Bitterhed og Ondskab ville tage vore Sjæle i Besiddelse. Hvor slette og mørke ville vi da ikke nedsynke til at blive!

Præsident Angus W. Cannon bemærkede, at mange af Folket forsojnte at udføre deres Pligter og hengave sig til saadanne Ting, der vare i Modstrid med Himmelenes Fordringer, i Særdeleshed med Hensyn til Overholdelse af Sabbatsdagen. Paa Vejen til dette Møde mødte jeg en af Brødrene, og han meddelte mig, at da han passerede Jærnbanestationen, saa han en hel Mængde Mennesker, som vare i Færd med at foretage en Udflugt. Nogle af dem maa sikkert have været Sidste-Dages Hellige. Jeg siger ikke, at de vare det, fordi jeg ikke saa dem; men dersom Nogle af dem tilhøre vort Folk, da er den Kurs, de tage i Dag, i Modstrid med Guds Love, i Modstrid med de Pagter, som de have gjort i Daabens Bænde, i Modstrid med de Pagter, som ere indgaaede paa de helligste Steder, hvortil de Sidste-Dages Hellige have Afgang. De vanhellige Sabbatsdagen; de overtræde en Guds Befaling; de prøve sig selv ved at være uhydige mod Loven, og de gjøre det, som ikke er behageligt i Guds Aajhn, og som vil give sine Resultater tilkjende ved en

daarlig Optraeden, om ikke ved Apostasi. Det er i lige Saa høj Grad en Pligt, der paahviler de Sidste-Dages Hellige, at helligholde Sabbaten og iagttage de Pligter, der fordres af dem paa Sabbatsdagen, som det er for dem at være ærlige og oprigtige overfor deres Naboer og paa anden Maade leve et retfærdigt Liv. Der er mange Mennesker, i Særdeleshed de Unge, som ere mere eller mindre ligegyldige med Hensyn til deres religiøse Pligter; det ser ud, som om de ere tankeløse. De forslaa ikke Nødvendigheden af at overholde Herrens Befalinger. Og overfor denne Ligegyldighed fra de Unges Side lægge deres Forældre Forsømmelse for Dagen. I de Tilfælde, hvor Forældrene have Børn, som forsømme deres Pligter og ere ulyhige mod Evangeliets Principper, er det Forældrenes Skyldighed at undervise deres Børn og tilskynde dem til at udføre de Pligter, der paahvile de Hellige. Det er ogsaa Forældrenes Pligt at vise Børnene et Eksempel ved at overholde Sabbatsdagen, ved Bønnerne i Familjekredsen og ved at iagttage enhver Sidste-Dages Helligs Pligt. Den Fader og Moder, som forsømmer at undervise sine Børn om deres Pligter, vil komme til at fortryde det.

Vi læse i Værdommens og Pagtens Bog, at det fordres af Forældrene, at de skulle undervise deres Børn „om Omvendelse, Tro paa Kristus, den levende Guds Søn, paa Daab og paa den Hellig-Aand ved Haandspaalæggelse, til de ere otte Aar gamle.“ „Og de skulle ogsaa lære deres Børn at bede og at vandre retskaffent for Herren.“ Derjom Forældrene undlade at gjøre dette, og Børnene gaa paa Afveje bort fra Sandheden, da har Herren sagt, at Skylden skal hvile paa Forældrenes Hoveder. Hvor frygteligt maa det ikke

være at tænke sig, at en Fader, som elsker sit Barn med en inderlig Kjærlighed, skal komme til at staa til Ansvar overfor Gud, fordi han har forjæmt sine Pligter mod dem, som han elskede saa højt, og derved bidraget til, at de ere gaaede bort og blevne Udenforstaaende. Tabet af disse Børn vil blive tilskrevet Forældrene, og de ville komme til at staa til Ansvar derfor. Jeg har prøvet paa at forestille mig, hvorledes det vilde være muligt for et Menneske, som har gjort sig skyldig i denne store Forseelse overfor Herren, at undgaa Samvittighedsnag ved Tanken om, at medens det blev ham tilladt at indgaa i det celestiale Rige, maatte hans Børn blive ude i Mørket paa Grund af hans Forsømmelse. Men ved nærmere at overtænke dette er jeg kommet til den Slutning, at i de Tilfælde, hvor Forældrene ere efterladende overfor Børnene ved at forsømme at lære dem om deres Pligter, og hvor Børnene paa Grund heraf blive uværdige til at indgaa i det celestiale Rige, vil det ogsaa være umuligt for Forældrene at komme derind. Og jeg tror, at dette er sandt. Jeg tror, at det ikke vilde blive tilladt mig at indgaa til den Hellighed, som findes i Guds Rige, dersom mine Børn ved min Forsømmelse skulde blive Mørkhedens Børn og udelukkede fra Guds Nærværelse.

Saa stort er Ansvaret, der hviler paa Forældrene overfor deres Børn, at de burde vogte sig for at være forsømmelige mod dem i denne Henseende. Lad os erindre, at Gud den Almægtige har gjengivet Evangeliet i dets Fuld, og at han har bejoglet det hellige Præstedomme paa Mænd i Kjødet. Lad os erindre, at han har givet os forskellige Talenter og Gaver, og han gjør os ansvarlige for, hvorledes vi bruge disse Egenskaber. Derfor skulle vi være meget

omhyggelige med, hvad vi foretage os, og paase, at vi udføre vore Pligter i Trofasthed som Forældre i Zion. Hustruerne skulde være forenede med deres Mænd og Mændene med deres Hustruer i Udøvelsen af deres Indflydelse paa Børnene i denne Retning.

Jeg kan ikke tænke mig, at Noget vilde smerte mig mere end at se et af mine Børn gaa bort fra Evangeliet og blive en Vantroende og adskilt fra Guds Folk. Intet i Verden kunde smerte mig mere. Jeg vilde hellere se mit Barn lagt i Graven, end at det skulde falde fra Sandheden. Mine Børn maa ikke og skulle ikke gaa bort med mit Samtykke. Derjom de falde fra, vil det blive imod min Vilje og imod mit Eksempel. Jeg vil tale med mine Børn; jeg vil med al den Kraft, jeg er i Besiddelse af, bestræbe mig paa at bevare dem i Trofasthed mod dette Evangelium, dersom det er muligt for mig; thi hvis vi ikke Alle kunde mødes i Guds Rige, vilde jeg sole, at min Familie var ikke fuldstændig. Jeg ønsker, at mine Børn skulle følge med mig. Dersom jeg kan blive værdig til at indkomme i Guds Rige, ønsker jeg at have mine Børn med mig, og det er min Hensigt at naa dette Maal. Jeg har begyndt at arbejde for at opnaa en Plads i Guds Rige, og jeg haaber ved Guds Hjælp og Bistand og ved at være lydlig og ydmyg at fuldføre min Mission her paa Jorden og at blive trofast mod min himmelske Fader alle mit Livs Dage. Jeg har fattet denne Beslutning, og jeg er overbevist om, at jeg ikke vil fejle, hvis Gud vil staa mig bi. Derfor ønsker jeg mine Børn med mig. Jeg ønsker at have min Familie med mig, at der, hvor jeg gaar, der maa de ogsaa gaa, og at de maa blive delagtige i hvilken som helst Ophøjelse, der maatte blive mig til Del. Det bedrøber For-

ældrene at se deres Brødre være ulydige mod dem. Jeg vilde ønske, at mine egne Børn og alle Børn i Israel maatte blive bekyndte med, at der findes Intet i Verden, der er af saa stor Værdi for dem som Kundskab om Evangeliet, der er blevet gjengivet til Jorden i disse sidste Dage ved Profeten Joseph Smith. Intet kan erstatte dets Tab. Der findes Intet paa Jorden, der kan sammenlignes med den Storhed, som findes i Jesu Kristi Kundskab. Lad derfor alle Forældrene i Zion se efter deres Børn, lære dem Evangeliets Principper og bestræbe sig paa saavidt muligt at faa dem til at gøre deres Pligter, ikke mekanisk, fordi de tvinges til at gøre det, men prøv paa at bibringe Børnenes Hjerter Sandhedens Aand og Kjærlighed til Evangeliet, saa at de ikke alene udføre deres Pligter, fordi de vide, at de derved behage deres Forældre, men fordi det ogsaa forvolder dem selv Glæde at gøre saaledes.

Vi hørte i denne Formiddag Tale om Træet, som har gode Frugter, og at et daarligt Træ ikke kan frembringe gode Frugter. Vi have alle Slags Træer, og de Træer, som virkelig bære gode Frugter, ere sammenlignelsesvis kun faa. Naar jeg taler om god Frugt, sigter jeg til den Frugt, som er afmaalt for Faderens Rige. Der er mange Slags Frugt, og de ere af forskjellig Bestaffenhed. Nogle Træer bære slet ingen Frugt. Disse kunne ikke længe vedblive saaledes; thi naar Træet ophører med at bære Frugt, bliver det til en Byrde for Gartneren, og inden ret længe vil det blive omhugget og kastet i Jiden. Folgerne ville blive de samme med de Træer, som bære daarlig Frugt.

Som Medlemmer af Kristi Kirke kunne vi ikke være sløve og ligegyldige. Vi maa enten gaa frem eller tilbage. Det er nødvendigt for de Sidste-Dages

Hellige stadig at stræbe fremad for at vedligeholde Troen og Udførelsen af deres Pligter. Lad os erindre, at vi ere Medarbejdere i Guds Værk, og naar jeg siger Guds Værk, saa mener jeg, at vi ere Medarbejdere i det Værk, som den Almægtige har oprettet paa Jorden til vor individuelle Frelse. Enhver burde arbejde for sit eget Bedste og saa vidt muligt ogsaa for Andres. Der eksisterer ikke noget Saadant, som at et Menneske udelukkende arbejder for sig selv i Livets vidtudstrakte Virkefelt. Det er ikke vor Hensigt at være alene hverken i Tid eller Ewigheid. Ethvert Individ er en Enhed i Troens Husholdning, og hver Enhed maa føle sin Del af Ansvar, der hviler paa det samlede Hele. Ethvert Individ maa være flittig i Udførelsen af sine Pligter. Ved at gøre dette og ved at holde sig selv rene og ubesmittede fra Verden ville de være Andre behjælpelige med at gøre det Samme. Naar for Eksempel en Mand er agtpaagivende i Udførelsen af de Pligter, der ere forbundne med Sabbaten, vil han i det Mindste sætte et Eksempel for alle dem, som han omgaaes med. Det Menneske, som beder sine Bønner, vil vise et Eksempel for alle dem, som ere bekendte med hans eller hendes Opførsel. Den, som deler med sin Næste, viser ved dette Eksempel, at han er i Besiddelse af Godhed. De, som praktisere disse forskellige Ting, ere Zions rette Repræsentanter; de ere i Sandhed Guds Born, og Aand, Æls og Guds Kjærlighed hviler over dem. De ere i en irelst Stilling, og saa længe de iagttage Evangeliets Principper, ville de vedblive at indtage den samme Stilling. Det nytter ikke, at vi klage og sørge over det Onde, som vi have gjort, medmindre vi omvende os og gøre Bød for vore slette Handlinger. Det er frygteligt, hvis Mænd

og Kvinder gaa saa vidt i Forjømmelse af deres Pligter, at Ondskab og Ugudelighed blive Følgerne af deres slette Opførsel, og senere, naar de indse deres Daarskab, ville de maaske ikke være i Stand til at gjenoprette det, der er tabt, eller til at udslette det, de have forøvet.

Lad os omvende os; lad os holde Guds Bud og Love; lad os udføre vore Pligter fra denne Stund af; lad os være ærlige og oprigtige overfor Gud og Mennesker.

Maa Gud velsigne dette Folk, og maa hans Aand bo i vore Hjerter og lede os fremad paa Pligtens Sti, og maa dette Folk sætte tilborlig Pris paa, at de ere forenede med Guds store Sidste-Dages Værk, hvis Hensigt er at forbedre Verden og at frelse Menneskenes Born, baade dem, som leve paa Jorden, og dem, som ere døde uden Kundskab om Evangeliet; thi Gud har aabenbaret en Plan og aabenbaret Vidler i sin Kirke, hvorved Evangeliet kan blive prædiket ikke alene for de Levende, men ogsaa for de Døde. Det er sidste Gang, at der bliver kaldt paa Verdens Indbyggere til at omvende sig. Der er kaldt paa alle Mennesker, at de skulle omvende sig fra deres Synder og forjage dem, vende sig til Gud og leve samt modtage Præstedømmet, som han er villig til at give Enhver, der er værdig til at modtage det, for at de kunne erholde Ophøjelse i hans Rige.

Menneskene kunne ikke blive ophøjede i Guds Rige, undtagen de ankomme dette Evangelium og dette Præstedømme. Menneskene kunne frelses uden at besidde Præstedømmet, men intet Menneske kan opnaa nogen Ophøjelse uden det. Mænd og Kvinder kunne frelses hver for sig, men Mænd og Kvinder ville ikke blive ophøjede adskilte. De maa bindes sammen i den

Forening, som er bleven aabenbaret i denne store sidste Husholdning. Manden er Intet uden Kvinden, Kvinden Intet uden Manden. Hvad som helst Mænd og Kvinder end maa sige eller tænke med Hensyn til disse Ting, saa bliver det et Faktum, at alene kunne de ikke opnaa en Ophøjelse i Guds Rige. Derfor gjentager jeg, hvad jeg sagde før, at vi arbejde ikke alene for os selv. Der findes ikke noget Saadant som enkelt Ophøjelse i Guds Rige. Vi ere sammenbundne med Baand, som aldrig kunne brydes. Fædrenes Hjertes ere vendte til Børnene og Børnenes Hjertes til Fædrene. Fædrene og Børnene maa sammenbindes i den nu og evige Pakt, og de maa sammenbindes ved Guds Kraft, ellers ville de forblive adskilte. Denne Forening af Mand og Hustru, Forældre og Børn er en meget vigtig Del af den herlige Frelsningsplan, der er bleven aabenbaret i de sidste Dage; og den Mand, som har forsjømt disse Blygter, vil befinde sig i en jørgelig Stilling, naar han fremstiller sig ved Porten til den himmelske Stad og beder om Tilladelse til at komme derind. Intet Menneſke vil nogen Sinde gaa derind, førend han har fuldendt sin Mission; thi vi ere komne her for at uddannes til at blive Gud lig. Han har i Begyndelsen skabt os i sit eget Billede, Mand og Kvinde skabte han os. Vi kunde aldrig blive i Guds Billede, dersom vi ikke baade var Mand og Kvinde. Læs Skriften, og I ville selv se, hvorledes Gud har sagt det. Han har skabt os i sit Billede, og vi ere her, Mænd og Kvinder, Forældre og Børn. Vi maa blive ham mere og mere lig, i Kjærlighed, i Godhed, i Overbærenhed, i Langmodighed, i Taalmodighed, i Renhed, i Tanker og Handlinger, i Kundskab og i enhver Henseende, for at vi kunne blive værdige

til Ophøjelse i hans Nærhed. Dette Arbejde ligger for os. Herren har vist os Vejen og givet os Midler i Hænde, hvorved vi kunne udføre og udfylde vor Mission paa Jorden og juldkomme vor Skabelses Maal; thi vi ere forudbestemte til at skulle blive Gud lig, og medmindre vi blive ham lig, ville vi aldrig saa Tilladelse til at bo hos ham. Naar vi endelig ere blevne ham lig, ville I se, at vi blive fremstillede for ham i den Form, hvori vi bleve skabte, Mand og Kvinde. Kvinden vil ikke indgaa i Guds Rige alene, ej heller vil Manden og gjøre Fordring paa Ophøjelse. De kunne opnaa en Grad af Frelse, naar de ere hver for sig, men naar de blive ophøjede, ville de blive det i Henshold til det celestiale Riges Lov. De kunne ikke ophøjes paa nogen anden Maade, hverken Levende eller Døde. Det er godt for os at lære Noget om, hvorfor vi bygge Templer, og hvorfor vi administrere i dem saavel for Døde som for Levende. Vi gjøre dette, for at vi maa komme nærmere til Gud og dvæle hos ham evindeligt, og for at vi maa blive Guds Sønner og Døtre, Medarvinger med Jesus Kristus. Det vil derfor ikke passe sig for os at tillade vore Børn at vokse op lig fordærveligt Ukrudt. Vi maa føre dem hen til Vejen, som de skulle vandre paa, saa at de, naar de blive ældre, ikke ville gaa bort fra den. Vi maa søge at bibringe dem Kjærlighed til Kristi Evangelium, saa at de maa faa større Kjærlighed til det end til Verden og de Ting, som findes i den. Manden skulde have større Kjærlighed til Gud og hans Sandhed end til Kvinden, og Kvinden skulde elske Gud højere end Manden. Vi skulde først og fremmest elske Gud. Han skulde sættes højest i vore Tanker. Vi skulde foretrække ham fremfor noget Andet i Verden. Og naar

vi have opfyldt dette Princip, lad os da elske hverandre. Vær overbevist om, saaledes som Skriften lærer, at hvo, som siger, at han elsker Gud og hader sin Broder, er en Løgner, og i ham er ikke Sandhed. Vi kunne ikke med Sandhed sige, at vi elske Gud, naar vi i vore Hjertter bære Had imod vore Brødre og Søstre. Vi maa omvende os fra disse Ting og fra alle slette Følelser, ellers ville vi aldrig blive lig Faderen eller Sønnen.

Maa Gud hjælpe os til at leve vor Religion. Og lad os fremfor nogen anden Ting i Verden prøve paa at irelse os selv og vore Børn. Hold dem fra at gaa ud og more sig paa Sabbatdagen. Vær dem, at een Dag i Ugen er bestemt til Gudsdyrkelse, en Dag, paa hvilken vore Lærere skulle beskæftige sig med de aandelige Ting, en Dag, som er bestemt til Bøn og Taksigelse og til at deltage i Herrens Madver for derved at erindre ham og

den Forsoning, som han tilvejebragte, og som aldrig burde glemmes. Lad os lære vore Børn at helligholde Sabbaten saaledes, at de ikke alene gjøre det, fordi det er en Guds Befaling, men ogsaa fordi de selv elske at gjøre det. De andre Dage i Ugen ville hde dem tilstrækkelig Fornøjelse og Udspreddelse. Dette Land er rigelig vel-signet i saa Henseende. Vi have vore Helligdage, og de ere talrige, og dersom de ikke ere tilstrækkelige, maa vi have endnu flere, hvis Folket ønsker det og vil vedtage Love til Oprettelsen af flere. Men vi have allerede den 4. Juli og den 24. Juli, Julen, Nytaar og »Thanksgiving day«, »Aborday«, Washingtons Fødselsdag og andre, som jeg ikke erindrer i Djebløkket. Men dersom disse ikke ere tilstrækkelige, lad os da faa flere, og lad os ikke vanhellige Sabbaten. Maa Gud hjælpe os til at gjøre ret, er min Bøn i Jesu Navn. Amen.

(Church and Farm.)

Den 15. September 1898.

Præsident Wilford Woodruff's Død.

Skjont nedbøjede i den dybeste Sorg anse vi det dog for vor Pligt at meddele vore Medarbejdere og de Hellige i den skandinaviske Mission, at vor kjære Præsident Wilford Woodruff har fuldenbt sit Livs Løb og er gaaet hinsides Støret. Et Telegram, der Mandagen den 3. September modtoges paa de Sidste-Dages Helliges Kontor i Liverpool i England, bragte den Meddelelse, at han Dagen før var afgaaet ved Døden i en Alder af 91 Aar. Vi have endnu ikke modtaget nærmere Underretning derom.

Dette sørgelige Budskab kom os meget uventet, da vi for kort Tid siden hørte, at hans Helbred var godt, og at han i det Hele taget befandt sig meget bedre end i Fjor. Tidenden om hans Død vil sikkert bringe Sorg og Bedrøvelse til enhver af de Sidste-Dages Hellige overalt i Verden, og Mange, som kjendte ham, men dog ikke tilhøre vort Samsfund, ville deltage i de Helliges Sorg; thi Enhver, som er kommen i Berøring med denne ædle og gode Mand, maa ind-

rømme hans høje Værd. Ja, endogsaa Saadaane, som erklære sig for at være de Helliges hæftigste Modstandere, have afholdt sig fra at aabne deres Mund eller bruge deres Pen til i mindste Grad at beplette hans Karakter og Liv.

Foruden at være i høj Grad praktisk var Præsident Woodruff ogsaa overordentlig aandelig begavet — hvilke to udmærkede Egenheder hjælden findes hos et og samme Menneske. Disse gjorde ham skiftet til paa samme Tid at være en paalidelig Raadgiver i timelige Affærer og tillige formedelst sin uroffelige Tro og Tillid til den Almægtiges Styrelse at være en stærk Støtte og jærlig egnet til at lede Guds Folk fremad paa deres Vej til Frelse og Dphøjelse.

Engen i vort Samfund har gennemgaaet større Prøver og Besværligheder end han; men i intet Tilfælde har han vist sig svag eller vankelmødig; ej heller har Egennytte nogen Sinde draget ham fra Pligtens Sti. Han fortjente i Sandhed den ham givne Benævnelse, »Wilford the Faithful«: den Trofaste.

Medens vi sørge over hans Bortgang, forestille vi os den Glæde, som de nu nyde, der ere gangne hinsides Sløret, og som nu atter forenes med En, de her havde elsket jaa højt, og hvis Værd de havde lært at paastømme. Vi sørge ikke som dem, der ikke have noget Haab om et tilkommende Liv; thi vi vide, at hans Sjæl er udødelig, og at han har fuldført sit Arbejde her i Livet og vil fortsætte det i en højere og større Virkefreds hidsæt, hvor hans Bestræbelser ville blive bedre vurderede og forståede; og naar Frelseren kommer og samler sine Udvalgte, vil vor elskede Seer findes iblandt dem, som have »tvættet deres Klæder og gjort dem hvide i Lammet's Blod«.

Præsident Woodruff blev født i Farmington (nu kaldet Avon) Hartford County, Connecticut, den 1. Marts 1807. Sin tidligste Ungdom tilbragte han i Hjertumet og var sin Fader behjælpelig ved Farmington Mølle indtil sit tyvende Aar.

Allerede i en tidlig Alder vare hans Tanker henvendte paa Religion, men efterjom han ikke kunde finde Sandheden hos nogen af de da eksisterende Sekter, sluttede han sig ikke til noget bestemt Samfund, før han i Aaret 1832, inpireret af Guds Aand, blev ledet til at gaa til Byen Richland, Oswego County, i Staten New York, hvor han hørte to Mormon-Ældster prædike Evangeliet, og efter at have overbevist sig om Sandheden af deres Lærdomme lod han sig døbe tilligemed sin Broder Azmon den 31. December 1833.

Snart efter begyndte han sit Arbejde som Missionær, af hvilket »Stjernen« for kort Tid siden indeholdt Skildringer. Han har, kort sagt, været beskæftiget i Missionens Tjeneste al den Tid, han har kjendt den levende Gud og Sandhedens Evangelium, og han er gradvis skredet fremad, indtil det højeste Embede, som noget Menneske er i Stand til at opnaa her paa Jorden, blev betroet ham. Engen uden de Sidste-Dages Hellige forstaa det høje Kald, som han indtog, og kunne ikke vurdere de herlige Raad og Formaninger, som han har givet, i Særdeleshed siden han blev kaldet til at indtage Stillingen som Profet, Seer og Aabenbarer og Præsident for Jesu Kristi Kirke af Sidste-Dages Hellige overalt paa Jorden.

De Hellige ville føle sig trøstede ved at vide, at dette ikke er det første Tilfælde af denne Slags i Kirkens Historie, og at den samme Gud, som altid

har bevaret og trøstet sit Folk i Nodens og Trængslens Stund, aldrig vil forlade sine Børn eller lade sit Folk være uden Hyrde, men altid vil have et vaagent Øje med dem og i sin egen belejlige Tid aabenbare sin Vilje angaaende sin Kirkes tilkommende Præsidentkab. Naar vi gaa tilbage til Kirkens tidligere Dage, da den endnu var i sin Ungdom, og da dens Omfang og Størrelse ikke havde naaet den Udstrækning som nu, indtraf ogsaa en Begivenhed lig den, der nu har fundet Sted, nemlig den Gang, da Profeten Joseph Smith maatte lade sit Liv for Evangeliets og Jesu Vidnesbyrds Skyld. Dette var en stor Kriise i den ny oprettede Kirkes Historie, og Mange frygtede for Kirkens Stilling; men Herren viste sig at være Situationen voksen, og han indtatte i den dræbte Seers Sted en Mand, som med Kraft og Energi ledede denne Kirke i mange Aar. Saaledes vil Herren styre sin Kirke, hver Gang han i sin uendelige Visdom bortfalder sit Orakel fra Jorden, og vise sit Folk, at han er med det, og at han vil oprejse en anden Mand, som er Folkets Tillid værdig, til at bestyre sin Kirkes Anliggender og til at lede sit Folk.

Ankomst.

Følgende Missionærer fra Utah ankom til Kjøbenhavn via Liverpool:

Den 3. September: Andrew Peterjen fra Wanship, Rasmus A. Rasmussen fra Ferron og Hans H. Pedersen fra Salt Lake City.

Den 10. September: Andreas Peterjon fra Logan, Frederik Christensen fra Fairview, Peter Peterjen fra Brigham City og Olof Nelson fra Elsinore. H. K. Hansen fra Bear River City er ankommen for at besøge Venner og samle Slægtregister.

Alle bydes hjertelig velkommen.

Afsløsing.

Efter hårdeligt at have fuldbyrdet deres Arbejde løses følgende Brødre fra deres Missionsvirksomhed i Skandinavien med Tilladelse til at rejse hjem til Zion:

Ældsterne J. V. Cherling, Norman Lee, John A. Anderson og Geo. A. Millerberg fra at arbejde i Stockholms Konference.

Ældste William Anderson fra at arbejde i Gøteborgs Konference.

Ældste H. P. Nielsen fra at præsidere over Aarhus Konference.

Ældste H. T. Peterjen fra at arbejde i Aarhus Konference.

Ældste Anthon Anderson løses paa Grund af Sygdom fra at arbejde i Aarhus Konference.

Ældste Axel Jørgensen, der har arbejdet som Missionær i Kjøbenhavns Konference et Aar og siden den 15. Maj paa Missionskontoret som Oversætter og Skriver for „Skandinaviens Stjerne“, løses derfra med Tilladelse til at rejse til Zion.

I Forening med de Hellige i Skandinavien ønske vi disse Brødre en behagelig og lykkelig Rejse, og at Guds Betsignelser maa blive dem tildelte i rigeligt Maal for deres Trofasthed.

Beskikkelse.

Ældsterne Andrew Petersen og Peter Petersen bestikkes til at arbejde i Aarhus Konference.

Ældste Rasmus A. Rasmussen bestikkes til at arbejde i Kjøbenhavns Konference.

Ældste Olof Nelson bestikkes til at arbejde i Staane Konference.

Ældste Hans H. Pedersen bestikkes til at arbejde i Kristiania Konference.

Ældste Frederik Christensen bestikkes til at arbejde paa Missions-Kontoret som Oversætter og Skriver for „Skandinaviens Stjerne“.

George Christensen,

Præsident over den skandinaviske Mission.

Konferencemøde i Kristiania.

Lørdag Aften den 3. September,
Kl. 8.

Modet aabnedes med Afsyngelse af Salmen Nr. 191: „O Herre, lad mig komme frem.“ Bøn opsendtes af Ældste Edw. Larsen, hvorefter Salmen Nr. 11: „I Vintertidens kolde Nat“, blev afjunget.

Følgende Missionærer fra Zion vare tilstede:

Joseph W. Mc. Murrin af Præsidentskabet for den europæiske Mission, George Christensen, Præsident over den skandinaviske Mission, Conferencepræsident C. W. Peterson, Andrew Dahlsrud, L. E. Larsen, C. F. Schade, George M. Smoot, Lars J. Halling, John E. Bolstad, Jacob W. Olsen, Jens P. Fugal, Niels J. Torkelsen, Parley P. Jensen, Hyrum Jensen, Joseph L. Torgerson, Axel Olsen, Claus Johnsen, Christian Christensen, Rangvald Carl-

sen, Hyrum Hogan, Emil Betterborg, Arent Johnson, Jonas Johnsen, Paul P. Christensen, Martin Williamsen, James N. Skausen, Severin Swensen, J. W. Israelsen, Jens P. Larsen samt af det lokale Præstedomme Carl Samuelson, der har arbejdet som Missionær i Konferencen.

Præsident Peterson bød Forsamlingen Velkommen samt foreslog Ældste N. C. Kaalstad som Konferencens Skriver, hvilket Forslag enstemmigt vedtoges.

Derefter afgave følgende Grensforstandere Rapporter over Tilstanden i deres respektive Grene:

Hyrum Jensen, Drammens Gren; George M. Smoot, Frederikshalds Gren; Claus Johnsen, Arendals Gren; Martin Williamsen, Stavangers Gren; Andrew Dahlsrud, Kristiania Gren; Axel Olsen, Frederikstads Gren; James N. Skausen, Bergens Gren; Jens P. Fugal,

Eidsvolds Gren; Jens Larsen, Trondhjems Gren.

Til Afveksling blev en af Davids Salmer affungen.

Præsident George Christensen fremstod og sagde, at der samme Dag telegrafisk var indløbet det Sorgens Budskab, som sikkert vilde smerte de Hellige, at Præsident Wilford Woodruff var afgaaet ved Døden Fredag Morgen den 2. September. Gud havde bortkaldt en Mand fra Jorden, som havde udført en meget stor Mission, og hvis Eksempel var værd at følge.

Mødet sluttedes med Afhyngelse af Salmen Nr. 201: „O min Fader, Du, som troner“, og Taksigelse af Ældste Andrew Dahlkrud.

Søndag den 4. September,
Formiddag Kl. 10.

Mødet aabnedes med Afhyngelse af Salmen Nr. 16: „Se Morgenstjernens Straalers Glans“, og Bøn af Ældste Jens P. Larsen, hvorefter Salmen Nr. 40: „Atter kraftigt saltes Jorden“, blev affungen.

Ældsterne John E. Volstad, C. F. Schade, Jonas Johnsen, Ragnvald Carljen, Joseph Torgerien og H. A. Straaberg, en Broder af det lokale Præstedømme, udtalte deres Glæde over den Kundskab, som de havde om Evangeliet, og vare lykkelige ved at være udsendte for at forkynde Menneftene Guds Sandheder.

Præsident C. W. Peterson oplæste derpaa følgende Rapport over Kristiania Konference:

Grene 13; Missionærer fra Zion: Højpræster 5, Halvfjerds 27; Lokale Præstedømme: Ældster 48, Præster 12, Lærere 25, Diakoner 11; Medlemmer 748; Børn under 8 Aar 240; Total 1,084. Siden sidste Konference ere 31 døde, 32 emigrerede, 10 udelukkede og

1 død. 260 Personer abonnere paa „Skandinaviens Stjerne“. Missionærerne have besøgt 16,705 Familjer, haft 4,954 evangeliske Samtaler, afholdt 528 Møder samt omfat 17,675 Skrifter og 119 Bøger.

Til Afveksling blev Salmen Nr. 266: „Fra Himlens høje Høvelv“, affungen.

Præsident Mc. Murrin med Præsident Geo. Christensen som Tolk talte derefter til Forsamlingen. Han opmuntrede de Hellige til at vise et godt Eksempel overfor Verden, saaledes at den kan se, at de virkelig ere Sidste-Dages Hellige, og formanede dem til at opjylde Tiendeloven. Han var bedrøvet ved at høre Budstabet om Præsident Woodruffs Død, men han vidste, at Herren vilde oprejse en anden Mand i hans Sted til at udfylde hans Plads.

Mødet sluttede med Afhyngelse af Salmen Nr. 75: „Om Guds Stad man taler herligt“, og Taksigelse af Ældste Jens P. Fugal.

Eftermiddag Kl. 2.

Mødet aabnedes med Afhyngelse af Salmen Nr. 45: „Nu kom der Bud fra Englekor“, og Bøn af Ældste Emil Wetterborg, hvorefter Salmen Nr. 118: „O Brodre, Søstre, lad os saa“, blev affungen.

Ældsterne Barley B. Jensen, Lars J. Halling, Christian Christensen, B. W. Israelsen og Severin Swensen talte hver en kort Tid til Forsamlingen og udtrykte deres Glæde og Tilfredshed over at arbejde i Missionen; de sagde, at Udsigterne for Evangeliet vare meget lovende, og deres Arbejde frembragte gode Frugter.

Præsident Christensen foreslog derefter til Opholdelse i de Helliges Tro og Bønner Kirkens Autoriteter som følger:

Lorenzo Snow som Præsident for de tolv Apostles Quorum og som Medlemmer af dette Quorum: Lorenzo Snow, Franklin D. Richards, George A. Cannon, Brigham Young, Joseph F. Smith, Francis M. Lyman, John Henry Smith, George Teasdale, Heber J. Grant, John W. Taylor, Marriner W. Merrill, Anthon H. Lund, Matthias F. Cowley og Abraham Owen Woodruff.

De tolv Apostle som Kirkens præsiderende Quorum og Autoritet og som Profeter, Seere og Aabenbarere.

John Smith som Kirkens Patriark.

Seymour W. Young, C. D. Fjeldsted, B. H. Roberts, George Reynolds, Jonathan G. Kimball, Rulon S. Wells og Joseph W. Mc. Murrin som de første syv Præsidenter for de Halvfjerds.

William B. Preston som præsiderende Biskop med Robert T. Burton som første og John K. Winder som anden Raadgiver.

Franklin D. Richards som Kirkens Historiefriber med John Jaques, C. W. Penrose og Andrew Jensen som Medhjælpere.

Lorenzo Snow, George A. Cannon, Karl G. Maeser, Willard Young, Anthon H. Lund, James Sharp, Joseph F. Smith og John Nicholson som Kirkens Undervisnings-Komite.

Rulon S. Wells som Præsident over den europæiske Mission med Joseph W. Mc. Murrin som hans Raadgiver.

George Christensen som Præsident over den skandinaviske Mission.

Axel Jørgensen som Oversætter og Skriver for „Skandinaviens Stjerne“ og G. A. Brandt som Oversætter og Skriver for »Nordstjernen«.

C. W. Peterson som Præsident over Kristiania Konference og Forstander for Kristiania Gren.

Præsident C. W. Peterson foreslog dernæst følgende:

Andrew Dahlsrud, L. E. Larsen og C. F. Schade som Medhjælpere i Kristiania Gren.

George M. Smoot som Forstander for Frederikshalds Gren med Lars J. Halling som Medhjælper.

John E. Bolstad som Forstander for Frederikstads Gren med Jacob W. Olsen som Medhjælper.

Jens P. Fugal som Forstander for Eidsvolds Gren med Niels Torkelsen, Parley P. Jensen og Carl Samuelson som Medhjælpere.

Hyrum Jensen som Forstander for Drammens Gren med Joseph T. Torgerson og Axel Olsen som Medhjælpere.

Dlaus Johnsen som Forstander for Laurvig Gren med Christian Christensen som Medhjælper.

Rangvald Carlsen som Forstander for Arendal Gren med Hyrum Hogan som Medhjælper.

Emil Petterborg som Forstander for Egersund Gren med Arent Johnson som Medhjælper.

Jonas Johnsen som Forstander for Stavanger Gren med Paul P. Christensen som Medhjælper.

Ephraim Mikkelsen som Forstander for Bergens Gren med Martin Williamien, James N. Skausen og Severin Swensen som Medhjælpere.

James Jensen som Forstander for Alesunds Gren med Parley Anderson som Medhjælper.

B. W. Israelsen som Forstander for Kristiansunds Gren med Hyrum Nielsen som Medhjælper.

Jens P. Larsen som Forstander for Trondhjems Gren med John P. Anderson som Medhjælper.

Alle Forslagene bleve enstemmigt vedtagne.

Præsident George Christensen talte om, hvorledes Missionærerne blive kaldte, om deres Arbejde i Herrens Tjeneste og om den Erfaring, som de vinde derved; han omtalte de nye Grene, der vare oprettede, og haabede, at Herren vilde styrke sine Tjenere, som vare bekliffede til at arbejde deri, saaledes at deres Arbejde maatte bære gode Frugter, om det end fra først af maatte være forbundet med Vanskeligheder, og om de end maatte gjennege mange Besværigheder. Han dvælede ved det store Offer, som Missionærerne bringe, naar de forlade Alt, hvad der er dem kjært i Zion, for at gaa ud paa deres Missioner, og opmuntrede dem til at være flittige og altid søge Herren om Raad og Vejledning.

Til Afveksling afgang Koret en af Davids Salmer.

Eldste Edw. Larsen omtalte Missionzarbejdet for 34 Aar siden og sin Erfaring deri. Han bar sit Vidnesbyrd om Kristi Kirkes Gjenoprettelse og omtalte dens Vighed med den Kirke, som Kristus oprettede for over 1800 Aar siden.

Eldste Arant Johnson bar et kraftigt Vidnesbyrd om Evangeliets evige Sandhed; han glædede sig over Værkets Fremgang og omtalte nogle af sine Erfaringer i Missionzarbejdet.

Mødet sluttedes med Afhyngelse af Salmen Nr. 78: „Zion, naar paa Dig jeg tænker“, og Taksigelse af Eldste Hyrum Hogan.

Aften Kl. 6.

Mødet aabnedes med Afhyngelse af Salmen Nr. 21: „Gifte Zion, Herrens Stad“, og Bøn af Eldste Jonas Johnson, hvorefter Koret sang en af Davids Salmer.

Præsident Mc. Murrin indprentede Forsamlingen Nødvendigheden af at være

i Besiddelse af Inspirationens Aand, thi den er af største Betydning for os saavel i det timelige som i det aandelige; han opmuntrede de Tilstedeværende, til at sætte de Ting i praktisk Udforelse, som havde været omtalte i Dagens Bøn, og gik derefter over til at tale om Evangeliets Gjengivelse; han sagde, at den tabte Myndighed var atter gjengiven, og at Apostle og Profeter atter fandtes paa Jorden. Intet Menneske burde bygge sin Tro paa Mennesker, men henvende sig i ydmyg Bøn til Gud om at faa Vished fra ham, hvor Guds Kirke fandtes. Han talte ligeledes om Evangeliets Grundprincipper, Tro, Omvendelse, Daab og Haandspaalæggelse for den Hellig-Aands Gave, og bar sit Vidnesbyrd om, at de Brødre, som vare tilstede ved denne Konference, vare Guds Mænd, udiendte af ham for at tilbyde Menneskene Frelse og evigt Liv. Til Slutning nedbad han Guds Velsignelse over Forsamlingen.

Præsident C. W. Peterson omtalte den Profeti, som findes omtalt i Johannes Evangelium, 14 Kap. 6. Vers, og sagde, at nu i disse Dage var den deri omtalte Engel kommen og havde gjengivet Evangeliet; dette forkyndes nu i den ganske Verden, til et Vidnesbyrd for alle Folk; han opmuntrede de Fremmede, som vare til Stede, til at underjogte Evangeliet og sammeligne det med Jesu Kristi og hans Apostles Lærdomme, og sagde, at dette Værk, som han og hans Brødre vare Medarbejdere i, var ikke Menneskeværk, men Gud havde selv oprettet denne Kirke.

Præsident George Christensen opstede, at Lokalet havde været endnu større, saa at alle de Tilstedeværende kunde have faaet Sæde, men han haabede, at de vilde være taalmodige den korte Tid, som endnu var tilbage. Han sagde, at Mange have den Anskuelse,

at vi se op til Joseph Smith som en Frelser og endogsaa sætte ham højere end Guds Søn, Jesus Kristus; han beklagede denne sorgelige Fejltagelse og bar sit Vidnesbyrd om, at dette var Usandhed; hvis der var noget Folk, som troede paa Jesus Kristus, saa var det de Sidste-Dages Hellige; Enhver, som vilde undersøge vore Lærdomme, maatte bevidne dette. Verden siger, at vi ere bedragne, men han vilde takke sin himmelske Fader, fordi hans Forældre vare blevne bedragne og derved havde bidraget til, at han havde faaet Kundskab om Sandheden. Til Slutning tak-

kede han Missionærerne for den Flid, de havde lagt for Dagen, og nedbad Guds Velsignelse over dem og deres Arbejde; han haabede, at Bærket maatte tribes og have Fremgang.

Derefter afsluttedes Konferencen, og Koret sang til Slutning: „Hvor lydig er Zion“; Taksigelse opjendtes af Ældste Niels J. Torkelsen.

Mandagen den 5. afholdtes et Præstedomsnøde, hvor der blev givet mange gode Raad og Lærdomme til Missionærerne.

N. C. Raalstad,
Scriber.

Diskussionens Aand.

Missionsarbejdet i Jesu Kristi Kirke af Sidste-Dages Hellige er et af de mest vidunderlige Bærker, som Menneftene nogen Sinde have paataget sig. I nogle Henseender ere Resultaterne endnu mere forunderlige end Planen, og selv Modstandere af Kirken, som ere bekendte med vort Arbejdes Hensigt og Methode, og som ville affige en upartist Dom, erkjende og rose vore Missionærers Arbejde. Ingen, hverken Ven eller Modstander, kan besidde en dybere Forstaaelse af deres uegennyttige Opofrelse, som hengive deres Liv til Forkyndelse af det, de have annammet som det frelsende og sande Evangelium, end Skrивeren af disse Linier. Han taler som En, der ikke har nydt det Privilegium at have været en omrejsende Ældste og benyttet nogle Aar til at forkynde Frelsens Budskab til Verden, men alligevel som En, der har haft særdeles god Lejlighed til at iagttage det Arbejde, der er udført af sine saaledes specielt udsendte Medarbejdere, og

som En, der har været kaldet til et fra det almindelige særskilt, dog højt vigtigt Arbejde iblandt dem, som allerede have paataget sig Jesus af Nazareth's Navn.

Bed hyppige Besøg i Bvingaardens Grene, hvori Folk af mange forskjellige Nationaliteter og Tungemaal bo, har jeg i alle Tilfælde set en Del af det, der udføres af vore Brødre og Søstre, som ere befuldmægtigede af den evige Guds Præstedomme, og det være langt fra mig at kritisere deres Bestræbelser eller forringe den Ros, som med Rette tilkommer dem. Ikke desto mindre ser det for mig saaledes ud, som om Missionærernes Arbejde kunde undergaa nogle Forbedringer, i det Mindste i individuelle Tilfælde. Jeg har hos nogle af Ældsterne iagttaget en Tilbøjelighed, der i flere Tilfælde er lige ved at blive en Vane, til at fremsætte deres Budskab om Fred paa en saadan Maade, at de ligesom indbyde for ikke at siges udfordre til Diskussion lige fra Begyn-

delsen af deres Tale. Jeg synes ikke, at det er Israels Ældsters Mission at angribe og nedrive Andres Trosanskuelser og deres Maade at dyrke Gud paa, men hellere paa en blid Maade oprette og haandhæve en højere Orden af Liv og Haab, ved hvis Indflydelse det, som er af en mørk og lav Natur, vil falde paa Grund af dets uholdbare Grundvold.

For at opvække Fjendskab eller skabe Splidagtighed fordres ingen specielle Egenheder, langt mindre Præstedømmets Magt; og naar Uenighedens Aand er vækket, faar den snart Overhaand, og den, som er i Besiddelse af denne Aand, er ikke længere modtagelig for den blide og under andre Omstændigheder virkningsfulde Indflydelse, som Freden udøver. Argumentet er ikke Vaabenet; ej heller er Debatten den bedste Methode for Kristi Budbringere. Den Aand, hvis Formaal er at overbevise, er forskjellig fra den, som gaar ud paa at undersøge; den ene søger Triumf, den anden Sandhed.

Mange Spørgsmaal rettes til Missionærerne, bag hvilke der ligger et oprigtigt Ønske om at blive overbevist om det rette; saadanne bør mødes og behandles med den største Hensynsfuldhed; det er ikke sandsynligt, at de ville blive preskede i offentlige Situationer og under Omstændigheder, der have til Hensigt at gjøre Skade. Mange andre Spørgsmaal forelægges alene for at forvirre Ældsten og sætte ham i Forlegenhed; de bør besvares med den største Forsigtighed.

Den trættefjære Persons Stilling er ikke den virkelig retfærdige og er som Følge heraf kun slet egnet til at bedømme; den, som gaar fuldstændig op i Debat, er tilbøjelig til at blive forblindet ved sit Ønske om at vinde i Striden uden Hensyn til, hvor Retten

findes. Intet Godt kan komme ud af at vedblive at argumentere med en Person, som er saa ophidset, at han ikke er modtagelig for Fakta eller sund Fornuft; i Sandhed, en saadan Strid fortjener ikke Navn af Argument. Alligevel har jeg kjendt Ældster, som for at hævede deres Stilling vedblivende have taget Del i en saadan fuldstændig haabeløs Strid, indtil de ere blevne næsten lige saa ufornuftige som deres vrede Modstandere.

I Selskab med en af Præsidenterne for den europæiske Mission ankom jeg ved en vis Lejlighed til en By, som udgjorde en Konferences Hovedkvarter. Vi ankom dertil, medens et Møde under aaben Himmel blev afholdt. Ukjendte for Talerne overværede nævnte Embedsmand og jeg den staaende Forsamling. Jeg lyttede med stor Interesse til to Missionærers Taler om Evangeliets første Principper, hvilke de udlagde med megen Betsalenhed og paa en overbeviende Maade; den Opmærksomhed, som Tilhørerne viste, var Bevis paa Virkningen af de inspirerede Bemærkninger. Mødet sluttede, og den direkte Indflydelse, som var bleven udøvet under Mødet, blev afbrudt. Ældsterne tovede paa Stedet; nogle af Tilhørerne, blandt hvilke, hvad jeg senere erfarede, befandt sig flere Modstandere af Kirken, som hyppigt forstyrrede Møderne, fremkom med Spørgsmaal angaaende Fortolkningen af dette eller hint Skriftsted; Svarene vare ikke tilfredsstillende for Alle, og i Løbet af ti Minutter efter Mødets Slutning vare de to Talere og et halvt Dusin tilstedeværende Ældster omringede af en larmende Hov, som kivedes uden at tage Hensyn til den almindelige Orden, og som tydeligt nok ikke havde Tanke for Vigtigheden af Sandhed. Antag nu, hvad jeg har god Grund til at mene var Tilfældet ved

denne Lejlighed, at nogle nylig til Stedet ankomne Personer, som ikke havde hørt Brødreens udmærkede Tale, vilde spørge, hvad Aarsagen til den Tumult var; naar de da fik at vide, at det var Slutningen af et Mormon-møde, vilde de saa ikke være undskyldte, om ikke virkelig med Rette, hvis de satte vore Uldster i Klasse med en Flot Tumultanter, hvis Indflydelse var tvivlsom med Hensyn til No og Orden? Jeg synes, at det vilde være bedre at undgaa Diskussioner af den Slags og at indbyde Alle, som onskede at gjøre det Dmtalte til Gjenstand for Underjogelse, til at møde Uldsterne i deres Boliger, hvor Forespørgsler kunde gjøres og besvares uden Afbrydelse. I dette særlige Tilfælde raadede nævnte Repræsentant for Missionens Præsidentstab Uldsterne til at unddrage sig den farvende Mængde, selv om det skulde se ud, som om de sølte sig overbundne. Jeg bemærkede ved denne Lejlighed, at

overfor jaadan en livagtig Hob, som den forhen ordentlige og opmærksomme Forsamling var forvandlet til, vilde selv en Engel fra Himmelen ikke have haft meget Held med sig ved at forsøge paa at vinde den for Sandheden. Jeg vil ikke tale nedsettende om Debatier, som ere arrangerede paa en ordentlig Maade, eller om Underjogelser, som foretages i Venlighed; saadanne ere blevne førte i vor Kirke med et temmelig godt Udfald, men alligevel er jeg i Tvivl om, hvorvidt en eneste oprigtig Sjæl er bleven vundet ved Argumenter eller Debatters Virkninger. Uldsternes Ord maa paa en Maade være indtrængende, men for at være overbeviende maa de styrkes af den Hellig-Aand, som skal tydeliggjøre for de Oprigtige af Hjertet, hvorvidt disse Mænd tale af Gud eller af sig selv. Brødre, lad Sæden, vi udjaa, blive frugtbar ved den guddommelige Kraft, thi uden denne vil den ikke blive det. (Fortsættes.)

Dødsfald.

Maren Hedvig Christensen, jødt den 23. Oktober 1838 i Besterbøgebjerg paa Sjælland, døde i Spring City, Sanpete Co, Utah, den 26. Juli 1898. Hun annammede Evangeliet i 1856 og emigrerede til Utah i Aaret 1877. Søster Christensen aigif ved Døden, medens hendes Husbond, Jens Christensen, var paa Mission i Skandinavien; Broder Christensen er nu aaføst og rejst hjem, og vi bede Herren velsigne og styrke ham i denne Sorgens Time.

Indhold.

Tale af Præsident Joseph Smith 273	Afløsning	281
Red. Bem.:	Besikkelse	282
Præsident Wilford Woodruffs	Konferencemøde i Kristiania	282
Død	Diskussionens Aand	286
Antomst	Dødsfald	288

Kjøbenhavn.

Udgivet og forlagt af **George Christensen**, Sanft Pauls Gade 14, 1ste Sal.

Trykt hos S. C. Borhing (B. Peterien).